

Underbilag til bilag 11.

København, den 20. december 1954.

Til ministeren for handel, industri og søfart.

Under henvisning til den beretning, der er afgivet af folketingsudvalget den 25. september 1954, har handelsministeriet udbedt sig en udtalelse fra os undertegnede af det af udvalget stillede spørgsmål nr. 28: „Gælder forbudet mod bindende bruttopriser også priser fastsat af en udenlandsk virksomhed eller sammenslutning?“, idet man særlig har ønsket den strafferetlige side af spørgsmålet belyst.

Således foranlediget skal vi udtale følgende:

Efter lovforslagets § 11, stk. 1, er det „ikke tilladt at aftale, vedtage, bestemme eller på anden måde betinge sig, at der ved videresalg i efterfølgende omsætningsled skal overholdes mindstepriser eller -avancer“. Det må antages, at bestemmelsen alene har salgsforhold her i landet for øje, jfr. herved Stephan Hurwitz, Den danske Kriminalret, Almindelig Del, 1952, s. 171. På den anden side rammer bestemmelsen efter sin ordlyd og hermed overensstemmende hensigt enhver aftale, bestemmelse m. v. om bindende mindste-bruttopriser med henblik på videresalg her i landet, altså også aftaler med eller bestemmelser truffet af udlændinge i udlandet.

Strafferetligt vil der være mulighed for at drage den udenlandske leverandør til ansvar efter lovforslagets § 23, stk. 1, sammenholdt med Borgerlig Straffelov § 8, stk. 1, nr. 1, se Hurwitz, anf. værk, s. 153. Denne mulighed er dog mere teoretisk end praktisk. Som regel vil af processuelle og andre grunde tiltale ikke kunne forventes rejst eller gennemført mod udenlandske leverandører.

Interessen samler sig derfor om spørgsmålet, hvorvidt det udenlandske leveran-

dørfirmas herboende repræsentant eller forretningsforbindelse, der medvirker til videresalg her i landet af varer behæftet med ulovlig bruttopris-klausul, kan ifalde ansvar efter monopolloven. Dette spørgsmål må, forsåvidt den pågældende betinger sig overholdelse af mindsteprisen ved videresalg i efterfølgende omsætningsled, sikkert besvares bekræftende. Den pågældende kan altså ikke undskylde sig med, at han overfor den udenlandske leverandør har forpligtet sig til at fordre bruttopris-klausulen respekteret. Han må nægte at indgå på en sådan forpligtelse under henvisning til, at den — medmindre dispensation gives — vil være i strid med dansk lov.

Mere tvivlsomt ligger forholdet i tilfælde af, at varen sælges direkte fra en fabrikant eller handlende i udlandet til en detaillist her i landet. I det af handelsministeriet meddelte svar på spørgsmålet i den ovenfor nævnte beretning s. 110 udtales, at forbudet antagelig også må kunne hævdes overfor detaillisten. Men som lovforslaget er formuleret, har dets forbud særlig adresse til leverandøren eller den, der iøvrigt træffer aftale med eller på anden måde virker prisbestemmende overfor detailhandleren, jfr. ordene „Det er ikke tilladt . . . eller på anden måde *betinge sig* . . .“. Efter denne ordlyd er der ikke sikker hjemmel for, at detailhandleren kan rammes af strafansvar for salg af varer, der er leveret ham med pålæg om at overholde mindstepris-bestemmelse, i hvert fald ikke, hvis han ikke har truffet udtrykkelig aftale herom, men blot henholder sig til en af leverandøren truffen bestemmelse. En ændring af ordlyden af § 11, stk. 1, må derfor tilrådes, såfremt man tilsigter, at detailhandleren skal kunne drages til